

5

dikter

av

Thomas

Tranströmer

ROMANSKA BÅGAR

Inne i den väldiga romanska kyrkan trängdes turisterna
i halvmörkret.

Valv gapande bakom valv och ingen överblick.

Några ljuslägor fladdrade.

En ängel utan ansikte omfamnade mig

och viskade genom hela kroppen:

”Skäms inte för att du är människa, var stolt!

Inne i dig öppnar sig valv bakom valv oändligt.

Du blir aldrig färdig, och det är som det skall.”

Jag var blind av tårar

och föstes ut på den solsjudande piazzan

tillsammans med Mr och Mrs Jones, herr Tanaka och

Signora Sabatini

och inne i dem alla öppnade sig valv efter valv oändligt.

NÄKTERGALEN I BADELUNDA

I den gröna midnatten vid näktergalens nordgräns. Tunga löv hänger i trance, de döva bilarna rusar mot neonlinjen. Näktergalens röst stiger inte åt sidan, den är lika genomträngande som en tupps galande, men skön och utan fåfänga. Jag var i fångelse och den besökte mig. Jag var sjuk och den besökte mig. Jag märkte den inte då, men nu. Tiden strömmar ned från solen och månen och in i alla tick tack tick tack-samma klockor. Men just här finns ingen tid. Bara näktergalens röst, de raa klingande tonerna som slipar natthimlens ljusa lie.

SVARTA VYKORT

I

Almanackan fullskriven, framtid okänd.
Kabeln nynnär folkvisan utan hemland.
Snövall i det blystilla havet. Skuggor
brottas på kajen.

II

Mitt i livet händer att döden kommer
och tar mått på människan. Det besöket
glöms och livet fortsätter. Men kostymen
sys i det tysta.

DEN HALVFÄRDIGA HIMLEN

Modlösheten avbryter sitt lopp.

Ångesten avbryter sitt lopp.

Gamen avbryter sin flykt.

Det ivriga ljuset rinner fram,
även spökena tar sig en klunk.

Och våra målningar kommer i dagen,
våra istidsateljéers röda djur.

Allting börjar se sig omkring.

Vi går i solen hundratal.

Var människa en halvöppen dörr

som leder till ett rum för alla.

LÅNGSAM MUSIK

Byggnaden är stängd. Solen tränger in genom fönsterrutorna och värmer upp ovansidan på skrivborden som är starka nog att bära människoödens tyngd.

Vi är ute i dag, på den långa vida sluttningen. Många har mörka kläder. Man kan stå i solen och blunda och känna hur man långsamt blåser framåt.

Jag kommer för sällan fram till vattnet. Men nu är jag här, bland stora stenar med fridfulla ryggar. Stenar som långsamt vandrar baklänges upp ur vägorna.

Dikterna är hämtade ur följande samlingar:

Romanska bågar och Näktergalen i Badelunda - För levande och döda, 1989

Svarta vykort - Det vilda torget, 1983

Den halvfärdiga himlen - ur samlingen med samma namn, 1962

Långsam musik - Klanger och spår, 1966

Urval av Bo Bjelvehammar

© Tomas Tranströmer